

Indholdsfortegnelse

4	Man ser det for sig – Flemming Erichsen
5	Spor i tiden – Peder Skau
8	Korsør Kunstforenings rolle i formidlingen af god kunst – Finn Mikkelsen
12	Kunstforeningen som garant for kunstnerisk kvalitet i det offentlige rum – Hardy Granhøj
13	Nogle betragtninger over danske provins-kunstforeningers virke – Jørgen Trap-Jensen
14	Vivian Rose
16	Jesper Neergaard
18	Troels Trier
20	John Goudie Lynch
21	John Olsen
22	Viggo Lynge Larsen
24	Frank Rosen
26	Jens Kantsø
28	Nelly Gaskin
30	John Würtz og Jane Morten
32	Lena Søeborg
33	Knud Steffen Nielsen
34	Medlemsgaver gennem årene

Sponsorer:

Korsør Kommune, Kulturelt Samråd i Korsør, Korsør Forsyning A/S, Tandlæge Vibeke Johansen, Tandlæge Lise Gjedsig Nielsen og Jannerup offset.

Redigering: Peder Skau og Finn Mikkelsen
Forsideillustration: Knud Steffen Nielsen
Grafisk tilrettelæggelse og layout:
Tobias Mikkelsen, tobiasmik.dk
Trykt i 600 eksemplarer hos
Jannerup offset, Slagelse.

Publikationen er tænkt som dels en markering af Korsør Kunstforenings 40 års jubilæum, dels en demonstration af den aldrig fravegne linie: At vise anerkendt nutidskunst i alle genrer og udtryk. Dette er forsøgt ved i glimt, at „genopleve“ markante udstillinger fra det sidste tiår.

Gennem foreningens 40 år har mere end 500 kunstnere på hver deres helt egen måde præget det offentlige rum i byen og de sidste mange år i særdeleshed i Kongegaarden. Her skal derfor takkes for de deltagende kunstneres generøse medvirken. De udgør sammen med deres kolleger foreningens hele berettigelse.

Enkelte har ikke ønsket at medvirke, eller deres bidrag er først fremkommet efter deadline. Man kan håbe, at stoffet på anden og senere vis kan indgå i den fortsatte debat.

Endelig skal der rettes en tak til Korsør Kommune, Kulturelt Samråd i kommunen, Korsør Forsyning A/S, Tandlæge Lise Gjedsig Nielsen, Tandlæge Vibeke Johansen og Jannerup offset for velvillig støtte til udgivelsen.

Man ser det for sig

Urfolks visioner malet i grotter
Friser på oldgræske krukker og potter
Påskeøernes stenfigurer
Afrikanske Træskulpturer
Barnets første tegning af mor
Wiig Hansens frodige Moder Jord

En genial radering af Rembrandt
En nonfigurativ fantastisk femkant
Kalkmalerier, ikoner og fresker
Tordenskjolds billed på tændstikæsker
Film og fjernsyn og fotografier
Bayeux-tapetet, Stramajbroderier

Udsmykningen af Det sextinske kapel
såvel som de doodles du laver selv
Hver streg, hvert farvestrøg, hvert portræt
er skabt på bevidsthedens indre palet
for dels at gengive, dels gi` et bud på
hvad pokker vor færden i verden går ud på.

(Benny Andersen)

Med dette Benny Andersen digt - skal jeg hermed have fornøjelsen, at ønske Korsør Kunstforening hjertelig tillykke med 40 års jubilæet.

Som borgmester i Korsør glæder det mig, at der var nogen der tog initiativ til at starte kunstforeningen, og jeg glæder mig over, at nogen har haft lysten og engagementet til at sikre, at kunstforeningen 40 år efter spiller en betydningsfuld rolle i vores lokalsamfund.

Ikke alene skaber I glæde med Jeres udstillinger, men I udfordrer os tillige, provokerer os, får meninger til at brydes og er dermed med til at skabe identitet for vores kommune - og dermed også medvirkende til, med Benny Andersens ord - at gi` et bud på hvad pokker vor færden i verden går ud på.

Jeg er ikke i tvivl om, at I også vil spille en væsentlig rolle fremover i vores nye fælles storkommune.

Flemming Erichsen, Borgmester i Korsør.

Spør i tiden

Om sin tid i Korsør skriver digteren Henrik Nordbrandt, at „Korsør var i det hele taget en meget lidt åndelig by“. Det var i halvtredserne, hvor med Nordbrandts ord en statue af Jens Baggesen var det eneste synlige udtryk for kultur.

I halvtredserne fandtes Korsør Kunstforening ikke.

Ca. 30 år senere følte Nordbrandts meget yngre kollega sig indespærret og forstemt i Korsør. Han besluttede allerede i 7. klasse, at han ville være kunstner og væk derfra. David Læby – for ham er det – kan den dag i dag ikke gå i byens gader uden for hvert skridt at øre et monotomt „bonderøv, bonderøv“ inde i hovedet.

Unge Læby har næppe som fjortenårig kendt noget til en kunstforening, der da var på alder med ham selv.

Kunne vi med en tidsmaskines hjælp omplante de to digtere til vores aktuelle tid, ville der måske være andet end „rustne gelændere“ og „hvæsende brosten“ at forholde sig til.

F.ex. at Korsør Kunstforening fylder 40 år. At det sker for en forening er ikke i sig selv en sensation. Blandt de ca. 100 kunstforeninger, der trives under „Sammenslutningen af Danske Kunstforeninger“, er adskillige væsentligt ældre og nogle mere end 100 år gamle. Det opsigtsvækkende ved Korsør-jubilæet er, at det sker på trods af udpræget mangel på det, der vist i nyliberalistisk terminologi hedder „interessesegment“. Eller sagt anderledes: ingen virksomhed ved sine fulde fem ville slå sig ned et sted med et kundegrundlag, der nærmest er usynligt. Gamle kunstforeninger finder vi typisk i byer, hvor en lang akademisk tradition har båret interessen for kunst og kultur. Den dag i dag er folkeskolens afgangsprøve det højeste niveau, man kan frekventere i Korsør – akkurat som da Henrik Nordbrandt var knægt.

Lige efter den sociologiske lærebog var det da også en håndfuld idealistiske skolelærere, der tilbage i 1966 oprettede „Lærernes Kunstforening“. Den blev meget hurtigt åben for alle og nød allerede fra 1969 kommunal bevågenhed og er i dag tydeligt for enhver konsolideret i medlemstal og aktivitet. Den demografiske udvikling har for længst overhalet fortidens afhængighed af gamle kulturinstitutioner, og professoren blev nabo til Maren i Kæret.

„I Sammenslutningen kan optages enhver dansk forening, hvori alle kan optages som medlem, og som har til formål offentligt at udbrede kendskab til og fremme interessen for kunst.“ Sådan lyder § 2 stk. 1 i sammenslutningens vedtægter. Korsør Kunstforening opfylder til fulde bestemmelsen og deler næsten enslydende § 2 i vedtægten med praplyorganisationen.

„Udbrede kendskab til og fremme interessen for“ er kernen i kunstforeningens virksomhed. Først og fremmest praktiseres dette i en meget varieret udstillingsvirksomhed i Kongegården og nu og da også andre steder.

Kunst er et svært afgrænseligt fænomen. Skønt de fleste seriøse kunstnere har en lang akademisk uddannels bag sig, er deres profession ikke beskyttet som f.ex. lægers,

Knud Steffen Nielsen

juristers og gas- & vandmestres er det. Enhver kan kalde sig „kunstner“ og gør det såvist også. Det stiller en kunstforenings bestyrelse overfor et krav om at tage stilling og være konsekvent i den trufne beslutning. En „autorisation“ skal så at sige manifesteres.

Korsør Kunstforening har siden sin begyndelse holdt det som et princip kun at udstille såkaldte „anerkendte“ kunstnere. „Anerkendt“ betyder i praksis, at en eller flere censorerede udstillinger optræder på kunstnerens CV og betyder bestemt ikke, at alle er enige i, at det er god kunst, der byder sig til. I foreningen bestræber man sig på at være bredtfavnende i genrer og udtryk og hele tiden på forkant med, hvad der rører sig i kunsten. Oftest har det ført til positiv omtale fra pressens side, men forargede læserbreve kan også findes, og en herostratisk anmeldelse lød i al sin korthed „En fornærmelse“. En modig bestyrelse SKAL turde provokationen og eksperimentet. Ellers bliver en kunstforening museal og tandløs og i længden ligegyldig. Korsør Kunstforening har gennem årene turdet satse på nyt og undertiden provokeret „den gode smag“. Alligevel skal man lede længe efter kampvalg til bestyrelsen, og generalforsamlinger er bestemt ikke tilløbsstykker. Studier i arkivalierne vil vise, at en bestemmende del af bestyrelsen i mere end 20 år har været den samme. Er det et sundheds- eller mathedstegn? Kontinuitet eller magtfuldkommenhed? Man skal engagere sig aktivt, hvis man vil have indsigt. Netop det er et af kunstens helt basale krav.

Et andet er, at det ikke er gratis. Også kunstnere skal have brød på bordet. Al kunst vokser ud af et overskud, og billedet af den ludfattige digter ved tællelyset i det fugtige tagkammer tjener kun til at illustrere en vrangforestilling, ganske mange lider under og får bekræftet ved sentimentale gensyn med „Boheme“ i operaen.

I Korsør har den politiske bevågenhed medført, at kommunal støtte er fulgt med pristallet. Gevinsten har ud over en anelig kunstsamling været, at det kunstneriske niveau er fulgt med tiden. Uden den offentlige støtte ville det meste se sørgeligt ud, og

under skiftende politiske himmelstrøg har der også været op- og nedture. Landet over gruer mange kunstforeninger for de vilkår, nye kommunestrukturer kan afstedkomme, når den overordnede politiske hensigt p.t. styres af mantraer som værdimaximering, effektivitet, stordrift og skattestop, mens det overlades til erhvervslivets uantastede ret at definere, hvad der er godt og skidt.

Kunst har aldrig kunnet betale sig. Ophedede spekulationer omkring Picasso og Rembrandt har intet med kunst at gøre, men er i familie med aktieoptioner og formueanbringelser på engelske kanaløer. Og i en nok så forstående offentlig økonomi har kunsten ikke en chance, når valget står mellem skulptur og hofteoperationer. En kunstforening må argumentere for begges nødvendighed. At møde kunsten „face to face“ er at se sig i et spejl. Sommetider er man godt tilfreds, til andre dybt frustreret. Kunsten afkræver stillingtagen over hele følelsesregistret, og det har de fleste på en eller anden måde brug for på personlige præmisses. Det er den idealistiske fordring, en kunstforening praktiserer, og derfor skal den støttes.

Korsør Kunstforening har sat sig en høj standart for udstillingspraksis og er af samme grund af og til beskyldt for at være elitær og finkulturel. „Om kunst kan man højst i 3 minutter sige noget fornuftigt“ har dansk lyriks nestor, Jørgen Sonne, engang udtalt. Alligevel er det afgørende, at nogen tør og gør det. Risikoen for at blive modsagt er overhængende, men det hører med til interessen for kunst og er mest en gevinst for det debatforum, som kunsten er en vital eksponent for: Evnen til i åben uenighed at tænke selv.

Her skal rundes optimistisk af. Benny Andersen giver sine børnebørn en bedstefaderlig opfordring:

Sæt jer høje mål.
Sæt jer tydelige spor.
Det skal kunne ses I har været her.

Vi skød med slangebøsse engang.
De store drenge skød efter tomme flasker.
Hvor er de flaskeskår i dag.

Jeg skød til måls efter månen.
Mærkerne ses tydeligt den dag i dag.

Korsør Kunstforening satte og sætter sig høje mål. Og se selv: Sporene findes overalt i byen og kan ses på stuerne vægge og i offentlige lokaler, som nyder godt af fornuftsægteskabet mellem forening og kommunal kunsthånd.

Peder Skau,
Bestyrelsesmedlem i Korsør Kunstforening af flere omgange senest siden 2002.

Korsør Kunstforenings rolle i formidlingen af god kunst

Opgaven

Skiftende bestyrelser i Korsør Kunstforening har set og ser det som sin hovedopgave i forlængelse af vores formål gennem hovedsagelig udstilling af professionelle billedkunstneres værker indenfor alle udtryksformer at arbejde for kunstorientering i bred almindelighed og øge forståelsen for vor tids kunst. Vi håber samtidig at kunne være med til inspirere og udvikle lokale fritidskunstnere.

Korsør Kunstforening skal kort sagt præsentere den professionelle anerkendte kunst for medlemmerne og lokalsamfundet samt for byens gæster.

Medlemsgaven

Foreningens medlemsgave udført af professionelle kunstnere er en måde at formidle kunst af kvalitet til medlemmerne. Gaven har medlemmerne ret til når kontingent er betalt. Den er ofte et signeret tryk, men har også været keramiske arbejder, arbejder i glas og støbejern og en illustreret signeret bog.

Hovedaktiviteter

Udstillingerne og medlemsgaverne skal gerne over en årrække komme rundt om forskellige kunstneriske udtryk, så alle besøgende og medlemmer kan huske de har set noget de kunne lide men også noget de er blevet udfordret på. Udstillingerne, som der er fri entré til, kan man overstå hurtigt eller give sig selv chancen til at opleve. Det er anderledes med medlemsgaven, den kan man lade være med at afhente, hvis man ikke synes om den, eller man kan give den en chance på væggen eller reolen. Hvis man ikke kan forliges med den kan det jo være en gæst i årets løb har udtrykt sympati for værket og så er der jo en god mulighed for en gave ved en senere lejlighed.

Andre aktiviteter

Foreningen giver også medlemmer mulighed for at slutte sig sammen i kunstbøjskirkler, som er en mulighed for at få mere kendskab til og erhverve sig anerkendt kunst. Dertil kommer aktiviteter som foreningens samling af kunst og kunstbøger, salg af forskellige grafiske blade o.lign., foredrag og udflugter i begrænset antal og formidling af et begrænset antal billige billetter til Louisiana og Arken

Udstillingerne

Udstillingerne tilvejebringes af bestyrelsen så de bevilgede midler fra kommune, amt, kulturelt samråd samt kontingentmidler er tilstrækkeligt til aktivitetsniveauet. Målet er en udstilling om måneden, men som regel bliver det kun til 9-10 om året i Kongegaarden og f.eks. på en skole. Betingelserne for kunstnerne må naturligvis være en garanti

for salg eller alternativt et lejebeløb, betaling af en tryksag til invitation, forsikring og fernisering samt annoncering i et vist omfang udover rimelige adgangstider til udstillingen.

Til de 4-5 af årets udstillinger inviterer kunstforeningen anerkendte kunstnere og til de resterende har vi hidtil kunnet få kvalitetsmæssigt gode udstillinger andre steder fra især vandreudstillinger fra Sammenslutningen af Danske Kunstforeninger.

Nelly Gaskin

Udfordringer

Hvis de mange lokale kunstforeninger i Danmark skal holde udstillingsniveauet på såvel kvalitet som kvantitet, som i Korsør, er det nødvendigt med en væsentlig grad af økonomisk tilskud fra de nye store kommuner i form af direkte tilskud til omkostningerne i forbindelse køb/leje, forsikring, transport, annoncering og tryksager. Der skal bl.a. ydes kompensation for bortfald af amtslige tilskud. Hvis ikke det kommunale tilskud skal sættes væsentligt op er det også nødvendigt, at vandreudstillinger i stil med de der hidtil er udbudt fra Sammenslutningen af Danske Kunstforeninger fortsat kan lånes til de rimelige priser på 3-4.000 kr. med alt betalt undtagen annoncering og evt. fernisering.

Det kan være nødvendigt med samarbejder til flere sider, som i Korsør, hvor den kommunale kunsthøjde sørger for indkøb på udstillingerne, som kunstforeningen har inviteret til. Der kan være tale om bekendtgørelsestilskud fra kulturelt samråd til annoncer eller måske fra virksomheder i området. Virksomheder kan også tænkes at garantere indkøb eller annoncer eller måske indgå som generelle sponsorer i form af et særligt virksomhedsmedlemskab.

Økonomi

Korsør Kunstforening er så heldig, at vi har fået mulighed for at entrere med Kongegaarden, som er center for kunst og musik i Korsør Kommune, om udstillinger de 9 af årets måneder. Det udløser et kommunalt tilskud til aktiviteten netop i den bygning, og det forpligter samtidig til at der skal være udstillinger på et anerkendt niveau. Desuden har vi opnået et fast tilskud fra det regionale billedkunstråd i Vestsjællands Amt på 1000 kr. pr. udstilling med anerkendte kunstnere.

Poul Janus Ipsen,
medlemsgaven 2003.

Det kan blive vanskeligt at fastholde kvaliteten af udstillingerne fremover, nu hvor det nationale billedkunstudvalg under kunstrådet ikke længere giver et generelt tilskud til etablering af vandreudstillinger i Sammenslutningen af Danske Kunstforeningers regi, men kun støtter udstillingsprojekter efter særlig ansøgning, hvilket kun er sket enkelte tilfælde. I praksis vil det sige, at lokalsamfundene har mistet en mulighed for at vise anerkendt professionel kunst. Jeg kan frygte, at det vil føre til endnu flere udstillinger i kunstforeningerne med lokale fritidskunstnere uden anerkendte censurerede udstillinger bag sig. Det kan ikke være i nogens interesse på den måde at risikere at forfladige formidlingen af kunst i provinsen.

Samlingen

Foreningens store samling af hovedsagelig grafiske værker er tilvejebragt med udgangspunkt i den årlige medlemsgave suppleret med værker indkøbt for kontingent-

midler eller for beløb modtaget til formålet fra bl.a. fonde samt foræringer fra kunstnere og enkeltpersoner. Samlingen udlånes gennem Korsør Kommunes Kunstfond til virksomheder i Korsør Kommune med offentlig adgang. Der kan også sammensættes udstillinger med værker af enkelte kunstnere.

Statistik

Siden foreningens start er der efter en gennemgang på www.korsoerkunst.dk afholdt mindst 250 udstillinger, altså i gennemsnit 6 om året med tilsammen mindst 500 kunstnere, hvoraf flere dog er gengangere. Cirka halvdelen af udstillingerne har fundet sted i foreningens første ca. 26 år fra 1966 til Kongegaardens åbning som center for kunst og musik i 1992. Der vil der alene frem til december 2006 have været 127 udstillinger i kunstforeningens regi med mindst 250 kunstnere. Siden 1996 har det været 9 udstillinger om året.

Det samlede besøgstal på foreningens udstillinger i Kongegaarden har frem til 1. august 2006 været 63.765 gæster. I de seneste år lige knap 5.000 gæster om året i foreningens udstillingsperioder i Kongegaarden. Det samlede besøgstal i Kongegaarden ligger på knap 7.000 i de senere år.

Medlemstallet i foreningen var i starten af 80'erne på knap 150. Det har de senere år stabiliseret sig omkring 300. I sæsonen 2005/06 har 318 medlemmer betalt kontingent. Et kontingent, der i starten vist var 10 kr., er nu for personlige medlemmer 250 kr. og der er indført kontingent på 125 kr. for børn (op til 25 år) og for skoleklasser samt et virksomheds og institutionskontingent på 1350 kr. Medlemsgaven er blevet uddelt gennem alle årene, i begyndelsen bragt af bestyrelsens medlemmer, men nu afhentet i Kongegaarden af de medlemmer, som bor i oplandet og sendt til de øvrige. Det er altså inklusive gaven i 2006 blevet til 40 „gaver“ af næsten lige så mange kunstnere og enda nogle gange med mulighed for at vælge blandt flere muligheder.

Der kan måske også ved nærmere efterforskning i arkivet findes tal for salget af kunst på udstillingerne. Salget er ikke, hvad det kunne og burde være, det sker ikke på alle udstillinger; men det er indbragt da at enkelte udstillinger har indbragt pæne beløb til kunstnerne omkring de 100.000 kr.

Kunstkøbscirkler har ikke længe været startet men frem til midten af firserne havde der været gang i 12 af slagsen.

Blandt bestyrelsens medlemmer er flere skiftet med jævne mellemrum. Der har været 30-40 personer involveret og blandt disse er det siden starten blevet til 5 formænd.

Finn Mikkelsen,
Formand for Korsør Kunstforening,
Medlem af det regionale billedkunstråd i Vestsjællands Amt,
Formand for Sammenslutningen af Danske Kunstforeninger.

Kunstforeningen som garant for kunstnerisk kvalitet i det offentlige rum

Kunstmuseer, gallerier og udstillingssteder har tilsammen en opgave, når det handler om formidling af kulturarven indenfor billedkunsten. Det samme gælder indenfor samtidskunsten. Af flere grunde kan der geografisk være langt til disse oplevelser.

Derfor spiller kunstforeningerne en særlig rolle, når det handler om demokratisering af adgangen til gode kunstoplevelser. En tilsvarende opgave har teaterforeningerne traditionelt haft. Udgangspunktet er på begge områder, at interesserede borgere kan mødes i en forening for at fremme den fælles interesse samtidig med, at man påtager sig et formidlingsmæssigt ansvar overfor andre. På denne måde spiller kunstforeningerne en vigtig rolle i lokalsamfundet eller på arbejdspladsen.

For kunstforeningerne er hovedopgaven at stimulere publikums kunstinteresse samt lige tilgængeligheden til kunstens måde at give livsforklaring på. Den store udfordring for kunstforeningerne ligger i at påtage sig et ansvar for den kvalitet, der formidles gennem udstillingerne. Jeg vil ikke her komme nærmere ind på kvalitetsudfordringen men blot minde om, at kunstforeningerne har en særlig opgave i at forebygge den visuelle forurening af det offentlige rum.

Hardy Granhøj Jørgensen, Kulturchef i Vestsjællands amt.

Bente Forman og Klavs Encke, Fyrkat.

Nogle betragtninger over danske provins-kunstforeningers virke i anledning af Korsør Kunstforenings 40 års jubilæum.

Danske provinskunstforeningers virke har sin store betydning ved at give folk mulighed for at se og komme i personligt forhold til billedkunsten i dens forskellige udtryk. Mange mennesker kan få stor glæde af kunst, hvis de blot kommer rigtigt ind på den og her gør provinskunstforeningerne en stor og påskønnelsesværdig indsats. Billedkunsten er nemlig stadig stedbarn i skolernes undervisning i forhold til musik og litteratur, selvom kunstformidling i hvert fald i gymnasierne i de senere år er opprioriteret, blandt andet ved ansættelse af billedkunstnere med kunstakademiets pædagogiske uddannelse som lærere.

Sammenslutningen af Danske Kunstforeninger, der har en kompetent ledelse, arrangerer vandrestillinger af høj kvalitet, som de enkelte kunstforeninger kan booke sig ind på og i vid udstrækning benytter sig af. Mange kunstforeninger afholder herudover egne udstillinger, ofte med lokale kunstnere. Dette sidste kan være problematisk, da kunstnerisk talent jo ikke er geografisk betinget. Her vil kvaliteten af udstillingerne i høj grad afhænge af om der i den enkelte kunstforenings bestyrelse er folk med engagement og kvalitetssans, som har tid til at følge med i udstillingslivet på museerne, kunstnersammenslutningerne og de gode gallerier.

Mange kunstforeninger indkøber kunstværker til bortlodning og i nogle tilfælde bortauktionering blandt medlemmerne. Kvaliteten af disse værker vil afhænge af indkøbernes dvs. bestyrelsesmedlemmernes kunsterfaring og deraf følgende kompetence. Tit bliver indkøbene alt for tilfældige og baseret på lokale indkøbsmuligheder, ja måske ligefrem på personlige bekendtskaber. Desværre prioriterer mange gallerier af kommercielle grunde efter formodet salgbarhed, hvilket ikke nødvendigvis er ensbetydende med kvalitet og kunstnerne i de større og mindre kunstnersammenslutninger er jo heller ikke lige gode. Det hele er derfor meget kompliceret og man må virkelig tage hatten af for de kunstforeningsformænd og bestyrelsesmedlemmer, der ulønnet bruger tid og kræfter på at arrangere de bedste udstillinger og foretage de bedste indkøb for deres medlemmer.

Selv har jeg i 60'erne været formand i Sønderborg Kunstforening og i begyndelsen af 70'erne i Vestsjællands Kunstforening og mindes med stor glæde bestyrelsesarbejdet begge steder. Korsør Kunstforening hører ikke mindst takket være engagerede bestyrelsesmedlemmer og sine fine udstillingsmuligheder i Kongegaarden til blandt de gode danske provinskunstforeninger. Jeg ønsker foreningen tillykke med 40-års jubilæet og ønsker god vind i fremtiden.

Jørgen Trap-Jensen, Galleri Trap Korsør.

Vivian Rose

- Udstilling i Kongegaarden januar, 2005.
- Motiv til Kongegaardens årspakat, 2005.
- Kongegaardens sommerudstilling, 2004.

Korsør – optimistinstruktører, 2004.
Tango-jazz, Tolio Porteno, Kongegaarden, 2004.
Hernan Lugano, Kongegaarden Jazz, 2004.
Optimistsejls – Korsør, 2004.

29. maj 2006

Varme positive erindringer dukker op fra min tid som beboer i Kongegaardens Kunstnerbolig med det tilhørende gode bomhusatellier. Et godt årstid blev afsluttet i 2005.

Faktisk var det *hele Korsør og omegn*, som for alvor kom på mit landkort, både privat og kunstnerisk. Tid skal der til, hvis tingene/noget skal nedfælde sig, og det var netop, hvad jeg brugte Korsørtiden til.

Kunstforeningen blev for mig et vigtigt omdrejningspunkt med sin centrale placering i Kongegaarden. Med foreningens kontinuerlige aktivitet på dagsordenen fulgte mødet med dens bestyrelse. Formandens dybe engagement, samt daglige ajourføring med kontoret vekslede med mødet med større eller mindre arbejdsgrupper. Latter lød ofte fra porthvælvingen og varslede mødeaktivitet, ophængning, vernisering eller tilslutning til en af Korsørkoncerterne – altid arbejdsom og god ånd. Med al den aktivitet opstår meningsudveksling, man kommer ind på tingene i Korsør.

Korsør, som for mig tidligere var et fjernt begreb: marineby, færgeoverfart, en bro og fra mit sommerhus på Nordlangeland en horisont, men nu behøver jeg ikke kikkert for at "se" Korsør, for nu ved jeg, hvordan byen ser ud indefra. I hver fald noget mere, for helt korsoraner er jeg jo ikke blevet. Det tager år !

Jeg har nu mit eget billede af Halsskov nord og Korsør syd, byens havn og indre gader, Lilleø, Korsør Nor med Marsk Stigs Høj og Tårnborgh Kirke. Nu skal jeg jo ikke blive turistguide, men det blev vinter, forår, sommer og efterår, alt mens jeg fulgte kystlinien nord- og sydgående med alle dens nærhedstegn og foranderlighed, åben- og lukkethed. Bomhuset fyldtes med ting og mærkbare sager og oliemaling.

Når man har været ude med skitseblokken eller i atelieret og vender hjem til Kongegaarden og der mødes af musikbeboerens øvelser, går tingene op i en højere enhed. Udstillingerne og koncerterne bliver en symbiose og publikum lukkes ind. Den faste Harald Isenstein-udstilling står som et bolværk i underetagen og siger kontinuitet overfor mødet med Korsør Kunstforenings nutidige udstillingsliv i stueetagen og udadvendte virke i samfundet.

Korsør Kunstforening har et solidt fodfæste og gør Korsør by, der med havn og bro fører sine veje ud i verden. På samme måde sender kunstforeningen sine korsoranere på indsigt og udsyn med en god stedlig ballast.

TAK for min tid og STORT tillykke.
„Good luck“ fremover.

Vivian Rose

Jesper Neergaard

- Udstilling i Kongegaarden, maj 1996.
- Kongegaardens sommerudstilling, 1997 til 2006.
- Skulpturerne „Mimers brønd“ på Bibliotekstorvet i Korsør, 2002 og „Synergi“ ved Vemmelev-hallen, 2004.
- Motiv til Kongegaardens årsplakat, 2004.

Ganske tæt inde på livet har vi alene det tilsyneladende enkle tyngdekraftforhold mellem vores krop og jordkloden og de langt mere komplicerede relationer mellem himmellegemerne i vores solsystem, landt andet jorden og månen. Men tyngdeloven hersker ubønhørligt inde i os selv. Hver celle, hver blodlegeme, hvert organ, hver knogle må have sit eget individuelle tyngdepunkt, der alle sammen kan tænkes at gå

Ligevægt, sort belgisk marmor, 2003.

op i kroppens imaginære, kollektive tyngdepunkt. Ligesom vores bevidsthed måske er en art selv tænkt fællesnævner for hjernens aktiviteter ?

Sandsynligvis søger individet spontant og ubevidst en form for mening i de uop-hørlige ubalancer, det registrerer i dets krop og sind og dermed i dets eksistens. Måske skulle vi spørge, om ikke en sådan mening dybest set kunne findes i erkendelsen af tyngdekraftens universelle gensidighedseffekt, altså i bevidstheden om et dybere sam-hørighedsforhold til verden ?

Givetvis findes der også andre former for meningsstrukturer, der skal til for at vi kan føle os og reelt være livsduelige. Men det er min overbevisning, at enhver oplevelse af mening, er en oplevelse af sammenhæng, og omvendt. Her drejer det sig altså om at søge en mening på fundamentalt psykosomatisk plan, og min tanke er, skulpturen måske kan hjælpe os på vej på dette plan.

Måske er det faktisk lykkedes materien, gennem sit forunderlige udviklingsforløb, skønt stramt tøjlet af tyngdekraften, at hæve sig op til en form for frigørelse fra tyngdeloven. For når alt kommer til alt, hvor ligger så en tankes tyngdepunkt ? I materien måske ?

Pradoksalt nok synes den gådefulde tyngdekraft, der dominerer al materie, i sig selv at være immateriel. En sådan dristig påstand sandsynliggøres muligvis af det faktum, at der ikke findes, eller er opfundet, noget materiale som kan isolere et givet legeme fra tyngdekraftens indvirkning. Måske kunne det være frugtbart at betragte tyngdekraftre-lationer mellem legemer som en form for kommunikation, altså noget andet og mere end materiel udveksling. ?

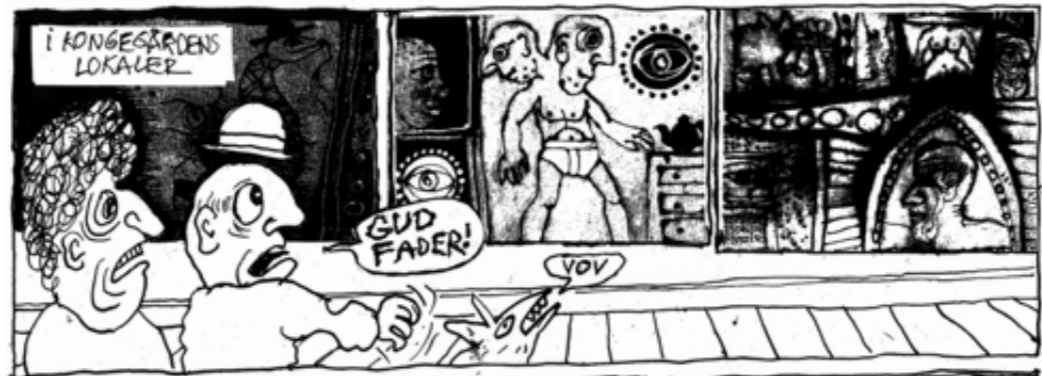
Under alle omstændigheder vil jeg konkludere, at den kreative mentalitet, der kræves for arbejdet med kunst, må udfoldes som balancegang mellem, på den ene side kropslige fornemmelser, famlende indskydelser, spontane følelser, fri fantasi, og metafysisk spekulation, og på den anden side nøgtern fornuft, eksakt viden og skarp fysisk iagttagelse.

Det er kort sagt en nødvendig balancegang, i dialektisk gensidighed, mellem ob-servation og introspektion, mellem vores indre verden og den ydre verden. Men selve den prekære balancegangs rum er og bliver dog psyken og det er til syvende og sidst dér, kunsten udfolder sit sande væsen.

Som jeg ser det, står mennesket i hele sin tilværelse permanent på vippen og det er kunstnerens, ikke mindst billedhuggerens, opgave at gøre os denne tilstand bevidst i alle mangfoldige aspekter. Det er min overbevisning, at en skærpelse af vores sjette sans vil kunne ruste os til at møde denne vitale udfordring.

På én og samme tid velkendt og gådefuld virker tyngdekraften over alt, både i os og omkring os, som en skabende kraft og en udtømmelig kilde til inspiration.

Beirut, november 2002 (fra „Den sjette Sans“, et essay 2004).

John Goudie Lynch

· Udstilling i Kongegaarden, 1995.

27. februar 2006

Jeg kan dårligt begribe, at der næsten er gået 11 år siden min udstilling i Kongegaarden.

Jeg har glade minder om jeres varme gæstfrihed og et næsten postkortagtigt nostalgisk minde om jeres smukke land.

Noget andet, som gjorde dybt indtryk på mig, var den hyggelige stemning i mødet med Korsørs borgere. Jeg kan stadig genkalde mig den oprigtige venlighed, jeg oplevede i Danmark og sammenligner ofte med den mere lukkede og mistænksomme holdning ved de første kontakter i det franske Catalonien. Efter at have boet her i mere end 30 år er det stadig noget, jeg ikke helt har kunnet vænne mig til.

Det var også betydningsfuldt for mig som kunstner at se mine værker ophængt i så smukke udstillingsfaciliteter. Jeg kan stadig i eftertanken se lyset strømme gennem vinduerne og bringe liv til mine billeder i Kongegaarden.

John Goudie Lynch

Maleri,
John Goudie Lynch.

John Olsen

· Udstilling i Kongegaarden, november 2005.

· Udstilling på Korsør rådhus, 1991.

lagttagelsens kunst

Det har altid været menneskets udgangspunkt at iagttage. En god iagttager kan tegne og gøre erfaringer gennem øjet. Det man tegner husker man, og synssansen har altid, som i al billedkunst, været igangsættende. Øjet er kærligt sansende.

At se og erkende gennem det sete, er at elske med øjnene. Kernen i min kunst er naturen, naturens gang og det skæbne-fællesskab, som mennesket har med naturen. Jeg prøver at forene den kraft, jeg iagttager i naturen med skaberkraften.

Kunsten er desforuden præget af lidenskabelig og eksistentiel inderlighed, og livsbekræftende frodighed blander sig med erkendelsen af sammenhængen mellem vækst og forfald, og dermed al tings begyndelse og ende.

Fra sved til svale, 2003.

Viggo Lynge Larsen

- Kongegaardens sommerudstilling, 1996 til 2006.
- Udstilling i Kongegaarden, 2003.
- Motiv til Kongegaardens årsplakat, 1998.

I det sommerhede Europa 2006 kommer jeg en dag forbi Amsterdam og vil gense Rijkmuseet og især Rembrandt.

Det er længe siden sidst og meget er forandret. Det var før syreangrebet på „Nattevagten“. I mellemtiden er sikkerhedstjekket blevet som i en lufthavn, efter 11. sept. End ikke en harmløs plasticflaske med vand, som jo har været en livsvigtig ledsager for mange af os denne sommer, slipper igennem.

Viggo Lynge Larsen, akryl på lærred.

Køen foran museet virker kilometerlang. Min profession giver mig mulighed for at springe den over, og jeg udnytter den skamløst. Hellere nidstirrende blikke i nakken end solstik.

Inde i bygningen kan jeg ikke umiddelbart finde „Nattevagten“. Jeg spørger mig for og bliver vist ind i et rum, med besked om at der er 8 minutters ventetid.

Det bliver ikke 8 minutter til meditation.

Rummet er fyldt med mennesker, det er ikke stort, det er mørklagt, men på væggene kører et billedshow, overalt, oppe og nede. Detaljer af maleriet i mange formater og indstillinger, hurtigt skiftende som i en musikvideo. En muskedonner, en halvt påklædt kvinde, spisebestik. På lydsiden beretninger om krig, revolution og sammensværgelser. ----- En kanon bliver affyret.----- Her burde jeg have aner uråd, men min fantasi slog ikke til eller også var det varmen.

8 minutter senere er det vores tur til at blive lukket ind til billedet. Bageste halvdel af rummet er fyldt op med bænkerækker i stigende niveauer.

Her sætter vi os----

så begynder løjerne.

Det bliver mørkt og luften fyldes af kamptummel, kanontorden, geværild, kommandoråb, skrig fra mænd og kvinder. Døde eller sårede eller hvad de nu fejler. Imens belyses skiftende dele af billedet på forskellig vis. Figurer afgrænses, der tegnes omridsog konturer hen over billedet på forunderlig vis, lysende linjer viser noget om kompositionen, lidt omsonst når man ved at billedet er kraftigt beskåret på alle leder.

Man kan meget med teknikken nu om stunder, og man gør det.

Så falder alt til ro og man har 3 minutter til at forlade sin plads og gå hen og se på billedet som Rembrandt afleverede det (næsten) til bestillerne i 1642.

Så bliver vi venligt vist ud for at gøre plads til næste hold i gøglerteltet.

Kan et af kunstmesterværker kun klare sig i den servering? Kan det kætterske ønske opstå i en, at der havde været mere syre i flasken dengang? Burde man gemme billedet et sikkert sted til bedre tider, eller kunne man ganske enkelt ansætte en seriøs museumsledelse?

Vi oplever verden og dermed også kunst på hver vores måde, men hvis nogen, før min tur til Amsterdam, havde fortalt mig at det var sådan han oplevede „Nattevagten“ ville jeg foreslå ham at gå til læge, før han evt. fandt på at gå hjem og skære sit ene øre af.

Kunst er ingenting uden publikum.

Se. Og se med egne øjne. Se og tag stilling som individ og vær dermed med til at lægge linjer for fremtiden i kunsten. Det er for vigtigt til at overlade til kunstnerne alene (eller kuratorerne for den sags skyld)

Frank Rosen

- Udstilling i Kongegaarden, august 2000.
- Medlemsgaven, flere forskellige silketryk, 2000.

De Blaue Reiter, silketryk, medlemsgaven 2002.

22. februar 2006

Min udstilling i Kongegaarden var en dejlig oplevelse. Sammenholdt med at have vist mine arbejder i mange andre lande oplevede jeg Korsør som en lettelse. Naturligvis hjalp afsløringen af skulpturen ved havnefronten til at øge nysgerrigheden efter også at se mine billeder, simpelthen for at finde ud af hvad jeg kunne have lavet ud over springvandet.

Måske var det stedets navn: Kongegaarden! I hvert fald fik jeg en kongelig behandling. Bygningen har i sig selv så megen atmosfære, og folk er åbne og venlige. Danmark er vist ikke meget større end Holland og i hvert fald ikke så tæt befolket, men jeg oplevede den samme indstilling til tilværelsen. Et ja er et ja og et nej et nej, og det sætter tingene i bevægelse.

Bestyrelsen var meget hjælpsomme og organiserede alt, hvad jeg kunne drømme om. Det glædede mig meget, at der var så mange gæster til udstillingen. Jeg vil aldrig glemme, at der på selve åbningsdagen nærmest var kamp om de samme billeder. Den hollandske kulturattache, Peter Hansen, og nogle medlemmer af hans stab var tilstede, og selv fra Holland kom venner for at se udstillingen sammen med mine venner fra rotaryklubben i Korsør. Åbningsaftenen var utrolig velbesøgt, og jeg fik talt med en masse mennesker, og jeg havde indtryk af, at alle nød det meget.

Jeg blev klar over, at I er i stand til at organisere alt: sende indbydelser ud til flest mulige, producere plakat og få pressen til at komme og skrive om det, og jeg ved ikke hvad. Man kan gøre alt muligt for at få ting til at lykkes og skuffes ofte alligevel over resultatet. Udstillingen i Korsør var et af de eksempler, hvor alle forventninger blev indfriet.

Stor tak til Kunstforeningens bestyrelse og Kongegaardens personale. Jeg håber, I fortsat må få lov til at organisere kulturelle begivenheder i Kongegaarden.

Frank Rosen

Jens Kantsø

- Udstilling i Kongegaarden, april 2004.
- Medlemsgaven, 2005.
- Sommerudstillingen 2006

Jens Kantsø, heliotryk, medlemsgaven 2005.

Nelly Gaskin

· Kongegaardens sommerudstilling, 2005 og 2006.

Lerets liv og liv med ler.

Først er du blød
Smidig
Elastisk
Du vil alt
Du lader dig forme
Til alverdens former
Jeg efterlader spor i dig
Men du har dit eget liv og sæt-
ter grænser
Jeg må arbejde indenfor dine
grænser

Dit liv ebber ud
Du bliver livløs
Tør og skrøbelig
Jeg bærer dig med varsomme
hænder
Du bliver let knust
Bliver til støv
Men jeg har så mange forhåb-
ninger
Jeg brænder dig
Og ud kommer du
Ny og frisk
Med fornyet liv og kræfter
Du er blevet til
Og jeg ser dig
For første gang

Vil så gerne ha' at du skal smile
Smiler du ?

Tak ler !

Halseby, august 2006

Man må sige, at en keramikker er rig på ler; ofte har hun/han et par hundrede kg liggende. Det ligger der i smukke stabler, ofte i tykke pølser eller firkanter. Det er skønt at tage hul på en ny frisk pakke ler. Man mærker efter på kvaliteten, om den er for blød eller for hård? Leret bliver æltet og der kan nu skabes alverdens ting.

Jeg bliver ofte spurgt om, hvor jeg får ideerne fra. Når jeg så forfølger dette eller lignende spørgsmål, må jeg tit langt til-

bage i min erindring. Det kan være, jeg er blevet inspireret af gamle minder fra barndommens land hos min mormor med alle hendes porcelæns-figurer. Min mormor havde mange figurer, og jeg gen-
nemgik dem hver eneste gang jeg var hjemme hos hende - den lille sorte fajancekat - den hvide savne hvor der stod Gilleleje på med guldbogstaver - sypigen fra Bing og Grøndal osv... der var temmelig meget, hvad mange nu til dags betegner som kitsch imellem, men hun holdt meget af figurerne, og det gjorde jeg også.

Hos min farmor var det kaffestellet, som jeg syntes var helt forrygende med de smukke blomster og fine guldhænke. Og når jeg tænker tilbage på, da vi fik serveret dåsefersken på min oldemors dybe fajance-tallerkener med den koboltblå blomst, der svømmede lidt ud i glasuren, husker jeg den dejlige klang, når skeen ramte tallerkenen, som en hel vidunderlig lyd. Jeg holdt simpelthen så meget af de tallerkener.

En af de mange ting, der fascinerer mig ved keramik, er at den fortæller historier, og at alle mennesker er omgivet af keramik. Men tilbage til, hvor kommer ideerne fra. Jeg tror, ideerne kommer til mig gennem gamle erindringer, gode minder og nye erfaringer, som jeg får ved hele tiden at arbejde med keramik. Jeg arbejder hele tiden på, at prøve at udvikle nye teknikker. Nogle gange er det for at gøre arbejdsprocessen nemmere og andre gange for at opfinde et nyt udtryk.

Glæden ved lerets muligheder og overraskelser er drivkraften for, endnu en gang, at prøve at gøre det bedre næste gang. Derfor tror jeg aldrig, jeg bliver færdig med leret, for mulighederne er uendelige og jeg har kun lige at løfte en lille flig af alt, hvad keramikken rummer.

På Kongegaarden har jeg, nu to gange, været med på den årlige sommerudstilling. Jeg har set frem til at udstille der begge gange, især fordi det for mig er en oplagt chance for at præsentere noget nyt og ikke mindst, fordi rammerne er denne smukke gamle gård.

Sommerudstillingen har en helt speciel atmosfære, hvor de udstillende kunstnere, hver især, med billedkunst, skulpturer og keramik blandet i skøn forening bidrager til en helt særlig stemning. Også kunstforeningens tilrettelæggere skal have stor ros for den smukke harmoni, man formår at skabe ved opsætning af udstillingen.

Jeg ønsker hermed Korsør Kunstforening tillykke med jubilæet.

Nelly Gaskin

John Würtz

- Udstilling i Kongegaarden, november 2002.
- Kongegaardens sommerudstilling, 1997 til 2006
- Motiv til Kongegaardsplakaten, 1999.
- Medlemsgaven, 2002.

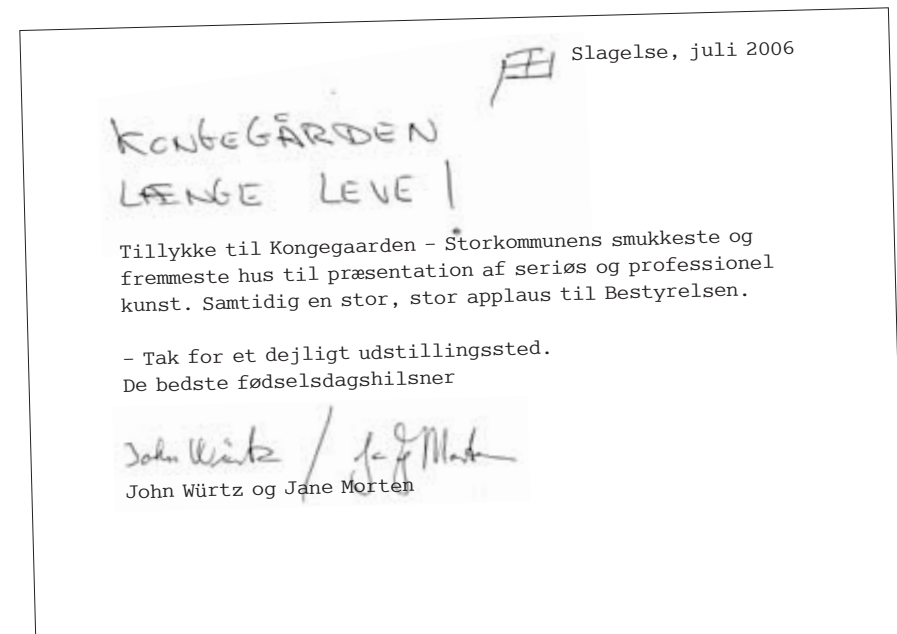

Jane Morten

- Udstilling i Kongegaarden, november 1999.
- Kongegaardens sommerudstilling 1997 til 2006.
- Motiv til Kongegaardsplakaten, 2002.

Jane Morten,
motiv fra
årsplakaten 2002.

Lena Søeborg

· Udstilling i Kongegaarden, 2005.

Målet er nok at kaste bolde op i luften, som andre har lyst til at gribe. Dels for at være med i legen, men også fordi det er umuligt, at lade være.

Hvad er det for en bold, hvis det er en bold?

Hvordan føles den, og hvordan ser den egentlig ud, når jeg selv har den i hånden?

Er det som jeg tror?

Har jeg lyst til at kaste den tilbage eller tage den med mig?

Finde på nye lege.

Ligner de bolde jeg leger med sig selv, efter at jeg har haft denne i hånden?

Kommer jeg til at tabe en bold jeg er overbevist om jeg kan gribe?

Den er måske meget tungere end jeg tror, eller den vejer slet ingenting.

Den er måske for ubehagelig at røre ved, så jeg smider den straks igen.

Det kan være jeg kommer tilbage og samler den op senere.....

Tilstande, Lena Søeborg.

Knud Steffen Nielsen

· Udstilling i Kongegaarden, august 2005.

· Udstilling på Korsør Bibliotek, 1995.

Veneziansk skitse

Det er ikke svededugen
med den hellige Veronica.

I vævningen
optrevlede tråde fra
pilotjakker,

og søkort. Det
pisker mod ryggen, så det snotter.

Sammenlignede man ikke lige

Billedet af pigen
for et ønske til.

Hvert træk i skulderen koster
garanteret, hvert nyt ønske
sin pris.

En åregaffel for et
kig tilbage.

Ellers
en hånd, et ben, der returneres,
en revne af læder til mund,
flyder
på det nærmeste ud i skoene.

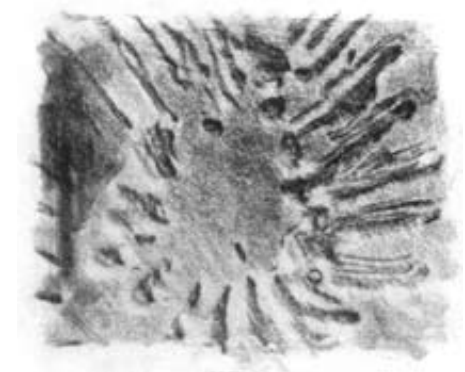
Savlets
ubestemmelighed
et laboratories anliggende.

Og jeg afstår
Fra

Det tredje ønske om

At se det mindste stykke

Ind i fremtiden. Har for længst
givet mine øjne
for at blive fri.

Medlemsgaver gennem årene

- 1966 Viktor Brockdorf – exlibris og tryk
 1967 Mads Stage – Næsehorn, tryk.
 1968 Bamse Kragh Jacobsen – Sprogø, farvelitografi.
 1969 Hans Ludvig Larsen, træsnit i farver.
 1970 Gunnar Hossy – træsnit.
 1971 Vibeke Mencke Nielsen – radering.
 1972 Vera Myhre – Avislæserne, radering.
 1973 Poul Janus Ibsen – Tidssituation, farvelitografi.
 1974 Bent Kaas – Den kloge ugle, træsnit
 1975 Ole Skou Olsen – Kloakdæksel, litografi.
 1976 Jørgen Brynjolf – illustrationer i bogen Naturspil.
 1977 Jens Peter Helge Hansen, tryk.
 1978 Anne Marie Braugde, Den fine frisure, farvelitografi.
 1979 Herold G. Christensen – natfjordslandskab, radering.
 1980 Gunnar Saitz – Kurmageri, farvelitografi.
 1981 Pia Schutzmann – radering.
 1982 Jørgen Tang Holbek, farvelitografi – eller Hans Chr. Rylander, farvelitografi
 – eller Uffe Christoffersen, farvelitografi
 1983 Des Asmussen, Færgen Dronning Ingrid's bygning, farvetryk.
 1984 Eva Weis Bentzon – Kristi tornekrone, farvetryk.

Kindergarten, Frank Rosen,
silketryk, medlemsgaven 2000.

Keramikværkstedet
Fyrkat, unika-kander,
medlemsgaven 2000.

- 1985 Holmer Trier – Pige med dukke, tryk.
 1986 Helge Ernst – mange forskellige farvelitografier
 1987 Dea Trier Mørch – linoliumstryk rødt og guld.
 1988 Leif Madsen - Skovbund, litografi.
 1989 Henning Damgaard-Sørensen, Sekskanter , serigrافي på hærdet glas
 1990 Bodil Kaalund – Adam og Eva, litografi med farve.
 1992 Monika Poulsen – Tosomhed, relief i støbejern.
 1992 Henrik Møhr Johnsen – 2 linoliumstryk fra Toscana
 1993 Gerda Østergaard – unika krukke i stentøj.
 1994 Arne Heuser – 2 forskellige farveserigrafier.
 1995 Jens Peter Helge Hansen – Gult firben, farvelitografi.
 1996 Kirsten Ernst – del af relief i stentøj med 286 stykker.
 1997 Søren Hansen – Som stjernerne på himlen blå, serigrافي på hærdet glas.
 1998 Jane Balsgaard – unika glasarbejder.
 1999 Jane Morten – Erindring, farvelitografi.
 2000 Frank Rosen, Holland – mange forskellige farveserigrafier.
 2001 Anni Rose – motiv fra Korsør, unika akvarel.
 2002 John Würtz – Et offset litografi i 6 farver.
 2003 Poul Janus Ipsen – 20 forskellige litografier.
 2004 Keramikværkstedet Fyrkat v/ Bente Forman og Klavs Encke – unika kander.
 2005 Jens Kantsø – Heliotryk i 7 farver.
 2006 Hans Ludvig Larsen – Farvelitografi.